

Transfuzie

S-a născut la Toulon, la 29.09.1949. După ce a obținut diplomele de licență în Cinematografie (1971) și Litere (1972), Joëlle Wintrebert a activat, o vreme, în domeniul audio-vizualului. A realizat un scurt metraj pe 16 mm („Eaux-meres” - 1968), a scris scenarii pentru televiziune. În 1975, devine redactor-șef la revista HORIZONS DU FANTASTIQUE, intrând în contact cu microcosmosul SF-ului francez. Publica, în același timp, primele sale nuvele aparținând genului. În paralel, lucrează ca reporter și critic pentru diferite publicații. În 1980 îi apare primul roman, „Les olympiades truquées” (Editions Kailash). Obține premiul Rosny Aîné pentru nuvela „La créole” (publicată în UNIVERS 17, ed. J'AI LU) și devine membra a juriului Premiului Apollo. În anul următor, se hotărăște să-și abandoneze cariera jurnalistică, spre a se consacra literaturii. De la acea dată, a publicat doisprezece romane, o culegere de povestiri și a realizat trei antologii. Reeditărea revăzută a primului ei roman, „Les Olympiades truquées” (Ed. FLEUVE NOIR), obține Premiul Rosny Aîné. În 1988, în anul următor, „Le créateur chimérique” (Ed. J'AI LU) este încununat cu prestigiosul Grand Prix de la Science-Fiction Française. În 1993, romanul „Les diables blancs” (GALLIMARD) cucerește Premiul Amerigo Vespucci. Începând din 1985, colaborează din nou la realizarea unor scenarii pentru televiziune.

Azi, de dimineață, s-a sculat cu stângul. În mod intenționat. Cu o doză de absolut în hotărârea ei: azi va fi prost-dispusă. E starea pe care o adoptă ori de câte ori se simte confuză. Nu-i plac nehotărârea, plutirea, infinitul. O furie atent dozată îi permite să-și construiască contururi limpezi, iar dacă muchiile lor sunt prea tăioase... ei bine, cu atât mai rău!

A trecut de Thomas cu frunța sus, cu privirea absentă, fără să-i răspundă la salutul vesel, nelăsându-se prinsă în capcana efluviiilor apetisante ale pâinii prăjite. Micul său dejun va fi singular, va culege niște vișine și agrișe, gustul acid armonizându-se cu iritarea ei, ce nu s-ar potrivea deloc cu cleiul marmeladei și al gesturilor tandre.

A ieșit în grădină și a găsit-o învăluită într-o ceață deasă care ascundea orice punct de reper. Pașii șovăie, până în clipa în care chemarea lui Thomas o aruncă înainte.

Se grăbește, la întâmplare, temându-se ca el să n-o ajungă din urmă, furișându-se printre siluetele înalte ale plopilor și masele durdulii ale alunilor stacojii, ale căror forme estompate mai degrabă le ghicește decât le recunoaște.

Câțiva pași și s-a rătăcit, deși grădina nu-i chiar așa de mare. Se simte descumpănită, dar și excitată, în același timp. Cum de-a reușit să se piardă în aceste locuri atât de cunoscute? În negura lăptoasă care-i acoperă chipul cu un voal de perle,

minuscule picături, își întinde brațele, pașii ei pipăie șovăitori terenul, ochii ei holbați cu un efort constant nu recunosc nimic.

Din depărtare, de la gura unui tunel lung de vată, Thomas o strigă. Ea își zăgăzuiește jipătul sub pleoapele strânse, sufocându-i efectele parazite.

Când își deschide din nou ochii, ceva o privește. Acel ceva stă atârnat în cețuri, înconjurat de un halou în care lumina sclipăște, explodează, refractându-se. E un chip ireal și senin, care îi provoacă un sentiment de religiozitate... Dar surâsul liniștitor al acelei guri dezvăluie o falcă de fiară în vreme ce straniul zăvor al pupilelor se contractă, o fantă strămtă în irișii de un portocaliu lichid, agitați parcă de o furtună.

Cu măruntaiele făcute ghem, face un pas înapoi, apoi încă unul.

Masca animalului de pradă se sfărâmă, apoi se recompune. Din pricina privirii disprețuitoare pe care i-o aruncă, dar mai ales a rânjetului care-i cascadează gura, dându-i o expresie feroce, nu-și identifică imediat propriul chip.

Când, într-un târziu, îl recunoaște, geme îngrozită. Acest alter-ego de o sălbăticie necunoscută o înspăimântă mai mult decât ceea ce l-a precedat.

Trec secole, lrică se scurge din ea ca un fluviu vâscos ce o ține prizonieră în materia-i cleioasă. În sfârșit, seva i se epuizează, nu fără a-și fi fecundat

prizoniera. O distilare a întinericului, alcool ce-i preschimbă spaima într-o atracție perversă.

Chipul explodează atunci în mii de așchii strălucitoare, trezind-o dintr-o stază milenară, și e de parcă i-ar fi secretat un trup mai potrivit, ca și cum i-ar fi deplasat, bulversat, sculptat atomii, pentru a o domestici, pentru a o încăușa.

Un fior vijelios de revoltă o străbate, fără a tulbura însă funcționarea noului edificiu. De ce-ar lupta împotriva acestui ceva care astupă toate fisurile? Gata cu golurile, cu tainele dureroase ale fiecărui interstițiu.

De-acum, nu mai are nici un refugiu...?

E însă plină, compactă, netedă.

Ceața se risipește. Ea îi adulmecă, cu o compezență exagerată, duhoarea lutoasă. În brațele lui Thomas, care i s-a alăturat, simte impactul unei priviri pe care o bănuie de temut.

Thomas tresare, se apără cu un râset ușor ce îi îngheață de îndată pe buze. Pălește și întoarce capul. Ea știe că a rupt axa în jurul căreia se învârtea el, al cărei centru era ea însăși. O apucă amețeala, de parcă abia acum ar descoperi puterea cruzimii. Îl călărește până la extazul orgasmic.

– Cine-i acolo, Barbel Hachereau? Tu, sau celălalt?

N-au putut împiedica întrebarea să răbufnească la suprafață.

Și nici mâinile nu și le-au putut stăpâni, să nu mai tremure.

Sunt oare posedată? are să se întrebe când Thomas îi va depune pe frunte sigiliul ultim al buzelor sale, șoptindu-i apoi mărturisirea propriei slăbiciuni:

– Mă sperii, Barbel Hachereau, iată de ce am să te părădesc. Te-am mințit, nu plec la nici un congres. Am să trimit pe cineva să-mi ia lucrurile.

Se va îndepărta, o ființă fără contururi clare, o simplă formă oarecare, moale, alterată, pe care ea o va privi dispărând, cu uimire, cu surprinderea lipsei oricărui regret. N-ar trebui ca două corpuri să poată ocupa, în același timp, același spațiu. Așa ceva nu e posibil decât dacă unul dintre ele devine neclar, transparent, se șterge, lăsând loc celui alt.

ABURUL CE PURTA NUMELE THOMAS SFĂRȘI PRIN A SE RISIPI, TRECÂND DE POARTA AFLATĂ ÎN EXTREMITATEA OPUSĂ A GRĂDINII.

Barbel e singură, de-acum. O senzație intensă, cea a libertății. Ea se dilată, se cascadează, se preschimbă într-un hău negru, intens, cărnos. Febra și stufoșenia așteptării. În picioare, în laptele azuriu al cerului, Barbel nădăjduiește o nemaiauzită sămânță. Toropită, dar trează, cu palmele întinse scuturate de un freamăt abia perceptibil, cu ochii închiși, pentru a simți... Ce anume? Nu știe, și totuși, e-acolo, simte că o așteaptă, o simte în miresma oxidată a răsuflărilor prăvălite asupra-i, în acreala greoaie și lentă a vegetalelor putrede, în zahărul și sarea pielii ei, dezmiardată de un soare încăpățânat.

Să pătrundă în sine, găsim stacojiul ocult al săngelui, fluxul clocotitor al atomilor, dansând baletul nebun al moleculelor... Iar apoi, să vadă recompunându-se chipul, acolo, în tainița umedă, în adâncimile viului.

– L-am închis înăuntru! își spuse, sieși.

De-acum, înăuntru. E înăuntru și o privește, și ochii demonului sunt o mare portocalie, mișcătoare, care o înghite.

Vreme îndelungată, se freacă cu piatra, insistând asupra asperităților reliefului, asupra pliurilor, netezindu-și trupul, îndelung. Se oprește doar atunci când acesta capătă netezimea unei stânci scăldate de valuri, din negura timpurilor. O pulbere irizată strălucește atunci pe suprafețe. Acoperit doar de acest vâl mătăsoș, impalpabil, trupul e de-acum pregătit pentru ceremonial.

Barbel Hachereau părăsește grădina printr-o spărtură a gardului viu, coborând spre mlaștină. Cele trei zile de ploaie au saturat pământul cu apă. Norolul gros și moale îmbracă forma cambrată a piciorului, se insinuează, bolborosind, printre degete, trei pași mai încolo, gleznele îi sunt înghițite și cum ar putea să reziste acestei sorbiri călduțe și delicate? Uscatul, nepătarea, albul de fildeș se lasă în vola jilavului opac al argilei.

Barbel se culcă. Nările-i freamătă, umplute de miasma pătrunzătoare a emulsiei dislocate de trup. Îmbrățișarea lentă a mocirlei se închide asupra-i. Graviție. Nici de-ar vrea n-ar putea să se miște. Bulele se sparg, eliberând miasma insidioasă a vegetalelor ce putrezesc.

La nivelul linei și al ierbii, ochii lui Barbel descoperă o odisee întreagă de nuanțe cărămizii și verzui, minuscule foșgăieli, cristale de lumină captivă, capcane de mătase cleioasă, un univers ascuns și nemilos.

Sigilează-ți pleoapele. Simți mângâierea apoasă pe buze. Deschide-te. Gustă. Argila îți în-

greunează limba? Înghite! Las-o să se depună în interior. Nu, nu trebuie să o consideri ca pe un soi de blindaj de țărână! E însuși trupul naturii ce te pătrunde. Trebuie să accepți această vânzoleală leneșă și confuză, senzația abruptă a unei excrescențe interne care pulsează, și chiar acele fierbinți, nălucile unor ace, despre care îți vine să crezi că există anume pentru a-ți părjoli măruntaiele.

Nu te mișca. Ești o sfâșiere către un alt univers, care te invită să-i împărtășești forța. Doar n-ai să refuzi puterea zeilor?

Ce sunt zeii, când nu-i poți identifica? Mult prea diferite, brocarturile fabuloase se preschimbă în zdrențe ordinare.

Barbel izbutește să se înveșmânteze în zdrențele instinctului. Se trezește, încercându-se, și vomită apă murdară. Dincolo de ecranul bruiat al lacrimilor, demonul îi zâmbește, legat de ea printr-un cordon de energie pură.

– Șterge-l, Barbel Hachereau. Nimicește-l, poate nu e încă prea târziu.

Gura cu dinți de bronz crește, apoi se contractă, oribil. De jur-împrejur, crapă și se jupoaie, desprinzându-se în fășii putrede, pe care insectele ce zumzăie roată le prind din zbor.

Aceste zdrențe de carne torturată nu-i trezesc lui Barbel nici un sentiment de triumf. Pleacă ochii. Atroce viziune, de-a dreptul insuportabilă, însoțită de un lamento zumzător, la o amplitudine intolerabilă. Ruinat, cordonul se destramă, nu mai e decât o schiță. Dar fragmentele sfârâitoare se caută unele pe altele, încep să se adune.

Golem și roind ocră, Barbel se smulge de sub lințoliul sedimentar. În vreme ce parcurge drumul

înapoi, spre grădină, învelișul suplu și lucitor devine tern, aspru și crapă, creând solzi. Pentru Barbel e un mod de-a se pune la încercare. Nu mai e pe de-antregul vie, e pe jumătate împietrită, dar e stoarsă de oboeală. Victorioasă și totuși, înfrântă.

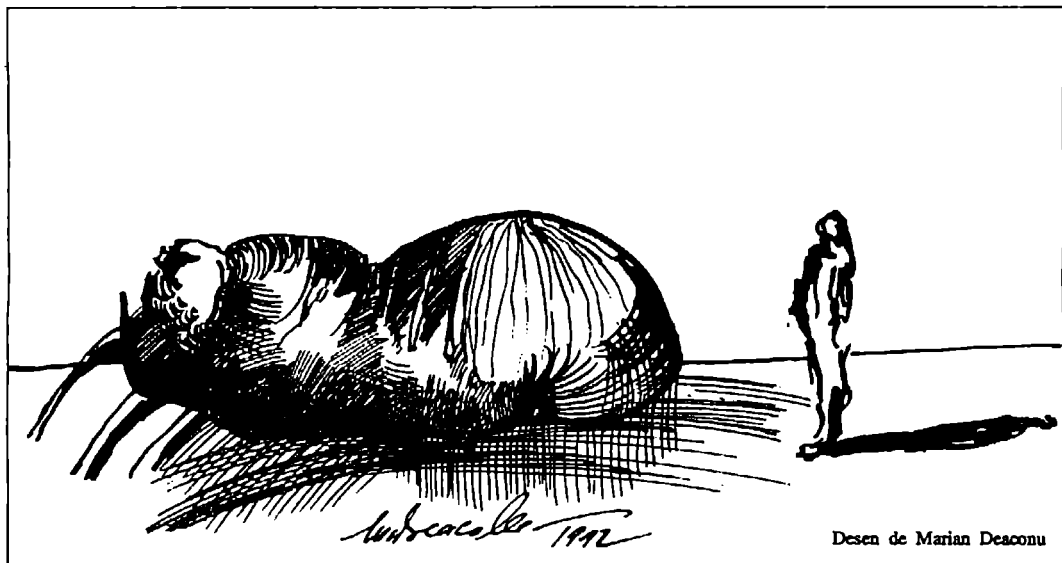
□ □ □

Ploaia vijelioasă îi biciuie trupul gol. Aleargă, dansează, aleargă prin iarba deasă a pășunii de lângă râu. E departe de grădină. Demonul a pus din nou stăpânire pe ea. Întinde brațele, aruncându-și capul pe spate, simțind pe limbă bolboroseala îmbătătoare a ozonului. Fulgerule îi deschid calea, învăluind-o în aureole albastre, ridicându-i părul măciucă. Într-un târziu, furtuna se topește, izgonită de langoarea crepusculului. Barbel dansează mai departe, dansul demonului. Brațele ei desfășoară falduri invizibile, mișcările capricioase ale degetelor țes stranii dantele, capul se înfășoară în turbanele cerului, sub privirile a patru băieți înmărmuriți.

Stranietatea trezește spaima în cei ce nu știu să viseze. Încercând să o alunge, cei patru își aruncă priviri complice, rânjind. O lăcomie identică le întunecă privirile limpezi. Din somptuoasele ondulări, retina lor n-a reținut decât priveliștea trupului despuat, ce la stârnește poftă obscură.

Se apropie, molfăind bolul grețos al insultelor, vomând dispreț, acest sentiment practic ce permite negarea celuilalt.

Barbel e surdă însă, Barbel e oarbă. Barbel e, toată, numai a dansului ei. Nu-i vede pe cei patru băieți ce o înconjoară, n-aude cuvintele ce o îm-

Desen de Marian Deaconu

presoară cu inelele lor concentrice, se trezește doar odată cu atingerea mâinilor care o azvârle în jos. Spatele ei mângâie pentru o clipă vârfulurile înalte ale firelor de iarbă. O răsucire supraome-nească oprește căderea, restabilind echilibrul corpului... Corpul demonului din ea, care mârâie, dez-velindu-și colții.

Băieții dau înapoi, surprinși de această perfor-manță acrobatică. N-au estimat puterea celei ce le stă înaintea, care-i depășește de un număr infinit de ori. Încremenesc, deși ar trebui să o ia la fugă. O explozie solară îi împărășie care încotro, însoțită de un bubuit de tunet, în vreme ce Barbel se elibe-rează de toată energia strânsă de-a lungul furtunii.

Confuză, va sta de veghe până în zori lângă cele patru cadavre lovite de trăznet.

Întoarsă în grădină, se simte atât de slăbită, încât are impresia că demonul a abandonat-o.

Pe covorul pătat al încăperii, rezemată de un maldăr de așternuturi murdare, mușcă dintr-o halcă de carne crudă. Sângele i se prelinge printre sâni. Îl șterge cu un gest mașinal. Compară pur-puriul ce i se usucă pe dosul palmei cu stacojiul coagulat ce-i maculează coapsele. Atinge izvorul și adușmecă. Sângele fiarei și sângele ei. Mireasmă și gust de rugină, o aromă fadă, oxidată. Ridică brațul, adulmecă îndelung mirosul acru emanat de subțioară. Își strecoară degetele în sco-bitura elastică, netezind blana umedă, apoi și le linge, abandonându-se gustului pronunțat, salin.

Mai târziu s-a lăsat noaptea. Întunericul e stră-bătut de reflexe de un verde intens și de fulgre aurii. Barbel ingenunchează în fața măsuței de toaletă ornată cu amorași baroci. Din albastrul sumbru al oglinzii o privesc două cercuri portocalii brăzdate de meandre ciudate.

– O privire de dincolo de lume, Barbel Hache-reau. Aceștia nu sunt ochii tăi.

Barbel aprinde lumina, revine în fața măsuței de toaletă, căutând zadarnic demonul. Descoperă însă că pielea ei a căpătat o nuanță stranie, verzui-aurie, iar la pipăit o simte uscată, răcoroasă, solzoasă.

– Tu nu ești aici, Barbel Hachereu. Celălalt ți-a luat locul. Trăsăturile acestea descărnate sunt doar o epură a propriului tău chip. Iar dinții tăi nu sunt chiar atât de ascuțiți.

În oglindă, celălalt își îngustează pupilele.

Barbel își înclină capul, pândind o melodie chthoniană, un cristal pur al adâncurilor, în al cărui miez scilipește o prismă muzicală. Se simte risipită pe treptele curcubeului sonor. Și-a păstrat însă

destul din ființa primară pentru a rezista vârtejului de culori înghețate care încearcă să o răpească. Cristalul se sfărâmă.

A înfrânt abisurile, dar se știe pradă unei sorți implacabile. Demonul va continua să o înfrunte, până când nu-l va mai putea birui.

Își descoperă picioarele murdare, încăperea slujită. Ea, care s-a vitrificat, preschimbându-se într-un cuarț transparent cu muchii perfecte, își simte frica picurând prin crăpăturile moi, opace.

Înțelege, în sfârșit, cum ar putea opri hemora-gia lentă a forțelor ei.

E mult mai ușor să mori atunci când o faci pen-tru a opune rezistență. De astă dată, se află de partea cealaltă. Plutește deasupra demonului, legată de el prin cordonul de energie ce se sub-țiază odată cu firul vieții ei. Demonul zace într-un cilindru de metal legat de o aparatură complicată. Portocaliul ochilor lui și-a pierdut scânteierea. Gura lui sloboade bule sonore, alungite, ce se sparg, fâsâind. Uneori își dezvăluie dinții, scrâș-nind strident.

– Un limbaj presărat cu țipete, analizează Barbel.

Vagi, tremurătoare, prăvălindu-se, într-un târ-ziu asupra-i, Barbel distinge și alte forme. Se înghesuie, înălțându-se fremătătoare în jurul cilin-drului în care zace entitatea suferindă, neputin-cioasă, a transfuzorului-transfuzat.

Mai aproape. Barbel pătrunde, la rândul-i, în corpul demonului. Se desfășoară. Înțelege în clipa aceea unde se află și că s-a întâmplat un accident nemaiauzit: îl trage după sine, în moarte, pe demon. Nemurirea demonului, a tuturor demonilor, era până acum un fapt subînțeles, un privilegiu neștrămutat. Cum a reușit „micuța pământeană” să repună totul în discuție? Ce e de făcut cu această lume în care transfuzajii se pricep să în-toarcă propria lor moarte împotriva invadatorilor?

O sevă vâscoasă se prelinge din cărnurile umflate ale ființei cu ochi portocalii. În meandrele supte de sânge ale conștiinței străine, viul refuză sălbătic iminența Abisului necunoscut.

În clipa în care firul prea întins al existenței ei se rupe, Barbel zâmbește. Trupul ei crucificat cu-noaște, în ultima-i suflare, biruința.

*Traducerea:
Laurențiu Turcu*